



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **O. R.**, zastoupeného JUDr. Josefem Peštou, advokátem se sídlem Lipenská 555, 149 00 Praha 4, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí ze dne 11. 3. 2002, č. j. MHMP-94433/2001/VYS/So/Pe, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2003, č. j. 38 Ca 395/2002 – 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2002, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 7 ze dne 7. 5. 2001, č. j. 00251/01/21b-ob.4/KZ, jímž bylo žalobci dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. nařízeno odstranění části stavby rodinného domu umístěného na pozemku p. č. 1392, k. ú. T., při ulici v P. v P., postavené bez stavebního povolení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 3. 2003, č. j. 38 Ca 395/2002 – 22, žalobu pro opožděnost odmítl. Rozhodnutí odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 25. 3. 2002, žaloba byla předána k poštovní přepravě dne 5. 6. 2002, tedy po uplynutí zákonné lhůty dvou měsíců stanovené v § 72 odst. 1 větě první s. ř. s. (obdobně stanovené též v § 250b odst. 1 občanského soudního řádu, ve znění účinném v době podání žaloby).

Rozhodnutí městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností, která se svým obsahem opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítá, že rozhodnutí žalovaného mu nebylo oznámeno, neboť se nezdržoval v místě svého trvalého bydliště a zásilku si proto nemohl vyzvednout do tří dnů od uložení. Rozhodnutí žalovaného převzal dne 4. 4. 2002, dnem 5. 4. 2002 mu začala běžet dvouměsíční lhůta k podání žaloby u soudu, která skončila dne 5. 6. 2002, kdy také žalobu předal k poštovní přepravě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v rozsahu a z důvodů vymezených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V předmětné věci byla žaloba podána v době, kdy na řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se vztahovala procesní pravidla obsažená v části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002 (dále též „o. s. ř.“). Podle § 250b odst. 1 o. s. ř. žaloba musela být podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nebylo možno prominout.

Dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti soudní řád správní (zákon č. 150/2002 Sb.) Dle ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona. Lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu nedoznala změny, žalobu lze podat ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení a tuto lhůtu nelze prominout (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V dané věci proto byla žaloba včasnou pouze tehdy, pokud byla podána k poštovní přepravě nejpozději poslední den dvouměsíční lhůty od doručení rozhodnutí žalovaného.

Na doručence připojené k rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2002 žalobce stvrdil svým podpisem, že rozhodnutí převzal dne 4. 4. 2002. Doručenka však současně obsahuje záznam „ nezastižen, oznámeno“ a údaj o tom, že zásilka byla uložena dne 21. 3. 2002; záznam je označen otiskem razítka a opatřen podpisem vydávajícího pracovníka. Na rozhodnutí žalovaného je vyznačena právní moc tohoto rozhodnutí dnem 25. 3. 2002.

Podle § 24 odst. 2 tehdy účinného správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.) nastala fikce doručení písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, třetím dnem od uložení písemnosti v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence, pokud si adresát písemnost v této lhůtě nevyzvedl. Fikce doručení mohla nastat pouze tehdy, jestliže adresát takové písemnosti nebyl zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržoval a byl doručovatelem o uložení písemnosti vhodným způsobem vyrozuměn.

Stěžovatel kasační stížnost zakládá na tvrzení, že se v době doručování v místě trvalého bydliště, kam mu bylo doručováno rozhodnutí žalovaného, nezdržoval. Fikce doručení dnem 25. 3. 2002 proto nemohla nastat a včasnost žaloby se odvíjí od data skutečného převzetí rozhodnutí (4. 4. 2002), s tím, že lhůta k podání žaloby počala běžet dnem 5. 4. 2002 a skončila dne 5. 6. 2002, kdy byla žaloba předána k poštovní přepravě.

Žalobce se mylí, má-li za to, že lhůta k podání žaloby by byla zachována, pokud by lhůta byla počítána ode dne 4. 4. 2002, kdy rozhodnutí žalovaného fakticky převzal.

Jak již bylo výše uvedeno, občanský soudní řád, ve znění účinném v době podání žaloby, stanovil v § 250b pro podání žaloby lhůtu dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu. Pravidla pro počítání lhůt upravuje občanský soudní řád v § 57. Podle § 57 odst. 2 lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let se končí uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Ve spojení s § 57 odst. 1 o. s. ř. tak v předmětné věci, pokud by se lhůta odvozovala ode dne 4. 4. 2002, kdy stěžovatel rozhodnutí žalovaného převzal, lhůta k podání žaloby počala běžet dne 5. 4. 2002 a skončila dne 4. 6. 2002 (úterý). Lhůta k podání žaloby by tak byla zachována tehdy, pokud by žaloba byla podána k poštovní přepravě nebo osobně u soudu nejpozději v den 4. 6. 2002.

Obdobnou dvouměsíční lhůtu též stanoví v § 72 odst. 1 soudní řád správní, podle jehož pravidel se řízení o žalobě podané před účinností s. ř. s. dle § 130 dokončuje. Je třeba dodat, že i podle jím upravených pravidel pro počítání lhůt stanovených podle měsíců (§ 40 odst. 1, 2 s. ř. s.) platí, že lhůta v takovém případě počíná běžet dnem následujícím poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek a končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

Jestliže v předmětné věci byla žaloba podána k poštovní přepravě dne 5. 6. 2002, pak byla opožděnou i tehdy, pokud by účinky doručení rozhodnutí bylo třeba spojovat se dnem 4. 4. 2002, kdy stěžovatel rozhodnutí převzal a nikoliv s fikcí doručení dnem 25. 3. 2002, dovozenou městským soudem z ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu. Pro posouzení kasační stížnosti je proto nepodstatné, zda stěžovatel důvodně namítá, že fikce doručení nenastala pro nesplnění zákonných podmínek § 24 odst. 2 správního řádu a rozhodnutí městského soudu, jímž žalobu odmítl pro opožděnost, je v souladu se zákonem.

Kasační stížnost byla shledána nedůvodnou, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 věty poslední zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti náleželo, nebyla náhrada přiznána, neboť z obsahu spisu vyplývá, že mu náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu